

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3204/05
07.12.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Slađane Nakić-Momirović, Sonje Brkić, Spomenke Zarić i Zvezdane Lutovac, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv tužene državne zajednice Srbija i Crna Gora, koju zastupa Javni pravobranilac Republike Srbije, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1377/05 od 07.09.2005. godine, u sednici veća održanoj 07.12.2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDAJU SE presude Opštinskog suda u Zrenjaninu P.2997/04 od 10.05.2005. godine, u stavu prvom izreke i presuda Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1377/05 od 07.09.2005. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Zrenjaninu P.2997/04 od 10.05.2005. godine, delimično je usvojen tužbeni zahtev i obavezana tužena da plati tužiocu iznos od 690.845,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 05.10.2001. godine do isplate, kao i troškove parničnog postupka u iznosu od 89.595,95 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 10.05.2005. godine do isplate. Istom presudom u stavu drugom izreke odbijen je tužbeni zahtev preko dosuđenog iznosa.

Presudom Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1377/05 od 07.09.2005. godine, odbijena je žalba tuženog i potvrđena prvostepena odluka.

Protiv navedene odluke Okružnog suda blagovremeno je izjavio reviziju tuženi zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu odluku u smislu čl.399. Zakona o parničnom postupku ("Sl.glasnik RS" br.125/04) i nalazi da je revizija osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je kao penzionisani oficir vojske podneo molbu za dodelu stana na korišćenje. Rešenjem stambene komisije Garnizona BB od 15.10.1992. godine dodeljeni su stanovi na korišćenje i u otkup VV i GG. Tužilac je podneo prigovor a zatim je poveo i upravni spor u kome je poništeno rešenje i predmet vraćen stambenoj komisiji na ponovni postupak. Novim rešenjem poništena je odluka o dodeli navedenih stanova, ali je ukinuta u postupku pred višom stambenom komisijom, izražavanjem stava da su stanovi u međuvremenu otkupljeni. Tužilac je pokrenuo novi upravni spor u kome je odluka poništena, nakon čega je rešenjem od 15.02.1996. godine tužiocu dodeljen na korišćenje stan, koji je prethodno bio dodeljen GG. Tužilac je u parnici uspeo sa zahtevom za utvrđenje ništavosti ugovora o otkupu, koji je bio zaključen sa GG i u izvršnom postupku stupio je u posed stana dana 22.06.2001. godine. Tužilac je od donošenja prvog rešenja o dodeli stana 15.10.1992. godine, do useljenja u stan 22.06.2001. godine sa porodicom živeo kao podstanar i u navedenom periodu na ime podstanarske naknade, isplatio je iznos od 588.000,00 dinara. Takođe je utvrđeno da tužilac nije primao naknadu za uvećane troškove stanovanja, koja je isplaćivana vojnim penzionerima bez stana, prema Pravilniku o upotrebi, uslovima i načinu korišćenja sredstava za poboljšanje materijalnog položaja korisnika vojne penzije, koji je stupio na snagu 01.01.2000. godine. Sprovedenim veštačenjem je utvrđeno da naknada po navedenom pravilniku za period od 01.01.2000. do 22.06.2001. godine, koju je tužilac kao vojni penzioner bez rešenog stambenog pitanja mogao da realizuje, iznosi 102.845,58 dinara.

Nalazeći da je nepravilnim postupanjem organa tuženog tužiocu prouzrokovana stvarna šteta u visini plaćene zakupnine u periodu od 15.12.1992. do 21.06.2001. godine, kao i izostankom naknada po pravilniku tuženog za lica bez stana, nižestepeni sudovi su obavezali tuženu na naknadu štete tužiocu sa kamatom, primenom čl.154. stav 1. i 172. Zakona o obligacionim odnosima.

Nižestepene odluke su zasnovane na pogrešnoj primeni materijalnog prava, zbog čega je i činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

Odredbama čl.172. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima je propisano da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija. Radi se o pravnom osnovu naknade štete koji može nastati kao posledica nezakonitog ili nepravilnog rada u obavljanju službe ili delatnosti. Nezakonit rad se manifestuje kao postupanje protivno zakonu, drugom propisu ili opštem aktu ili propuštanje da se zakon, drugi propis ili opšti akt primeni ili kao radnja protivna običajima i pravilima norme. Kao nepravilan rad mogu se označiti radnje koje nisu u skladu sa opštim normama u vršenju službe, odnosno delatnosti, a kojima je trećem licu pričinjena šteta.

Odgovornost za naknadu štete u ovoj pravnoj stvari, nižestepeni sudovi zasnivaju na nepravilnom radu stambene komisije tuženog, pri čemu nepravilnosti nisu konkretizovane, već proizilaze iz opšte formulacije da je tužilac materijalno oštećen u periodu trajanja postupka dodele stana, iako je njegov zahtev za dodelu stana bio osnovan.

Međutim, okolnost da je odluka o dodeli stana na korišćenje dva puta ukidana i vraćana na ponovni postupak, ne podrazumeva automatski postojanje nepravilnog rada organa tuženog. Stambena komisija je postupala kao nadležni organ u propisanoj proceduri, u kojoj je tužilac koristio propisana pravna sredstva i ostvario svoje pravo. Na iznети način, nepravilnost i nezakornost odluka stambene komisije je ispitivana i ispravljena u postupku po pravnim lekovima. Pogrešno pravno stanovište članova stambene komisije nastalo kao rezultat tumačenja propisa, samo za sebe ne znači nepravilan rad organa tuženog. Osim toga, pravo na stan se stiče konačnom odlukom nadležnog organa o dodeli stana, zbog čega je bilo neophodno raspraviti i da li je tužiocu mogla nastati šteta pre donošenja konačne odluke, dok za period nakon donošenja konačne odluke, nije raspravljeno pitanje postojanja uzročno-posledične veze i odgovornosti tuženog za ponašanje trećeg lica koje je bez pravnog osnova zadržavalo posed stana.

Revizijom se osnovano ukazuje da se šteta u vidu plaćene zakupnine i šteta po pravilniku tuženoga međusobno isključuju, jer obeštećenje tužioca za iznos plaćene zakupnine isključuje pravo tužioca da realizuje naknadu po pravilniku tuženog, propisanu za lica bez stana sa uvećanim troškovima zbog nerešenog stambenog pitanja.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci rešenja, na osnovu odredbi čl.407. stav 2. ZPP.

U ponovnom postupku, prvostepeni sud će otkloniti ukazane nepravilnosti i doneti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Predsednik veća-sudija

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

vg